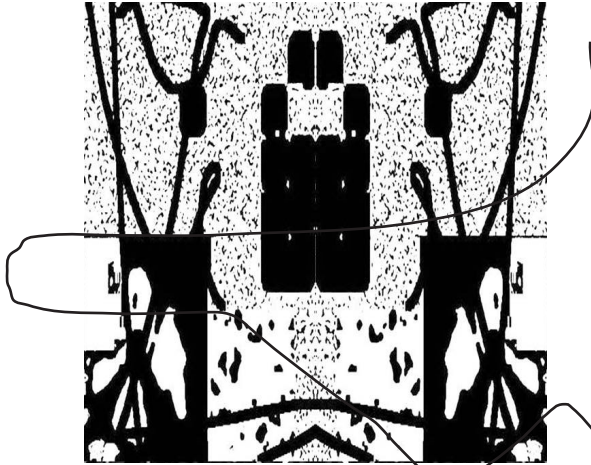
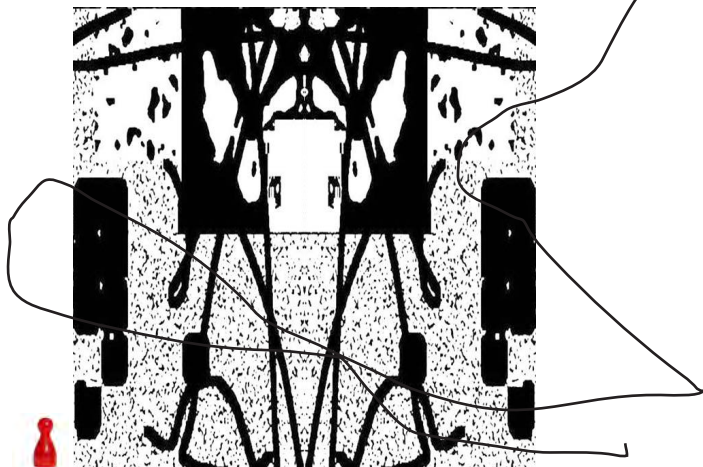

KOVÁCS GÁBOR

PIROS BÁBU

100 homokszem-vers

KOVÁCS GÁBOR

PIROS BÁBU

Elektronikus változat
Fedélterv és grafika: Kovács Gábor

KOVÁCS GÁBOR

PIROS BÁBU

100 homokszem-vers

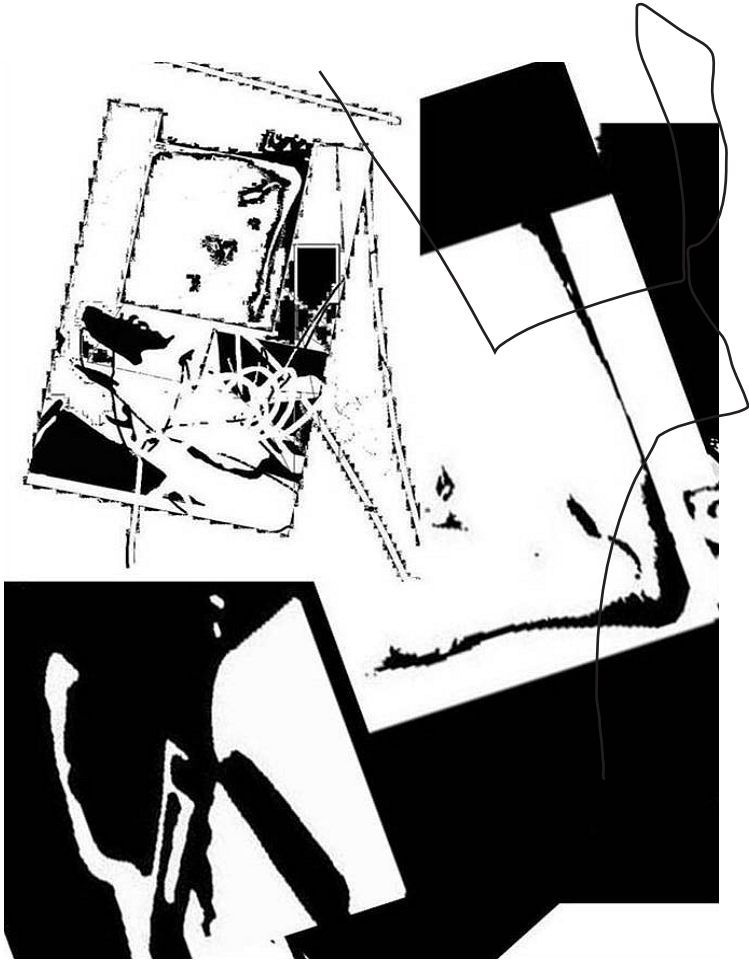
ELŐSZÓ

A Piros bábu c. kötet száz új haikut tartalmaz. E kis homokszem-versek életem legutóbbi fordulóit követik nyomon. Alapvető élményük a kevesebb több szabadsága, a levegős egyszerűség és a pillanat varázsából születő, friss eszmélés. Meglehet, hogy olykor esetlenek és furcsán megpendülők, akárcsak önkéntelen reakcióink, melyeket kihoz belőlünk a váratlanul ránk törő élet.

Ha Buddha híres homokszeméről szóló példázatát vesszük alapul - mely szerint egy homokszem olyan, akár egy világegyetem, s amelyben legalább háromezer világ található, s e világok minden egyes homokszemében ugyancsak újabb és újabb háromezer világ van, és így tovább a végtelenségig -, akkor a haikuról, e legkisebb versformáról, játékos formában ugyanez állítható. Így tehát egy haikuban további száz, vagy akár háromezer haiku található.

Itt következő verseim alap gondolatát is az "egyben a sok" képlete adta. Igaz, a haiku-láncban ezúttal nem kívánok elmenni a háromezredik szემig, csupán a bűvös századikig, e számmal is utalva arra, hogy mindegyik haiku olyan szerkezeti egység, amelyben számos további, alternatív vers alakulat található. Kiindulópontként, első homokszem-versként egy olyan - korábbi keltezésű - haikumát vettem, amely a megtalált útról szól.

Kovács Gábor

kezdő homokszem-vers:

*A megtalált út,
semminek látszik, vonás
a sziklafalon.*

*

Régen: csak voltam,
ma élet lüktet bennem
ezer alakban.

*

Mások így látják,
de így látom-e én is,
nyílt tekintettel?

Se bársony szavak,
se dédelgetett érvek,
se szívtelenség -

*

Mint csontot a hús,
elfedi a lényegét
minden gondolat.

*

Hiányról papol
mindenhol a sok tökféj,
te maradj gazdag!

Nagyfejű szögek
a deszkalapba verve
- rózsák illata.

*

A meggyőződés
csak töredék igazság,
ujjaim hegye.

*

Ismét jönnek majd
az új tanfelügyelők:
gép-messiások.

Rideg az eszme,
ám mindent lepipál
a délutáni tea.

*

Jólesik járni,
izzadni, tatárképpel,
tükörbe nézni.

*

Első alkalom -
sűrű sötétség után
fölmálházkodom.

Hátradőlve egy
tömött párnán, nem számít
mit hoz a jövő.

*

Álomba hullás
előtt mindig "történik"
a csend - egy meg egy...

*

Fekete pacni
holdas éjjelen - medve
áll a hegyormon.

Befelé nézek,
önmagamba. Lapos kő
zuhan a Napba.

*

Az iskolában:
diadalmas halandzsa.
Ahol tudsz, lázadj!

*

Van itt valami,
a "korrekt" gyűlölködés.
Kerüld az ölést.

Meghajlított drót
papucsba csúsztatva: a
macska jelleme.

*

Egyedül a Szép
mércéje a pontos, ezt
kövesd, ezt keresd.

*

A párás hajnal
részegítő; ködfelhő,
dér és néma szél.

Kint fagy van, bent gőz
száll. "Túl látni" - ez legfőbb
célom és vágyam.

*

Homokszemnyi kis
világ, gyerek-gügyögés
az én országom.

*

Figyeld meg jól, hogy
ellenség-e vagy sem, a
saját arcodat.

Csont és szél, számjegy
és úr, rejtett üzenet:
a meztelen test.

*

Elkészült a rajz,
sűrű vonalköteg, a
táj mesél, lebeg.

*

Embernek lenni,
szeretni a nevetést!
Köd minden egyéb.

Szippantok egyet
a szépségből, nagy orrom
mennyekbe repít.

*

Oroszlánszáj és
birka agy, mameluk-had
a parlamentben.

*

Apám jár néha
a fejemben, el sem
búcsúztam tőle.

Hát igen, eljött
az idő. Vezéreljen
saját szellemem.

*

Csak a Most fontos,
mondják a bölcsek, pedig
nincs is más idő.

*

Nélküled biztos
eltévedtünk volna, szent
gerinccsatorna.

A felfordulás
korát éljük, kurva és
politikus egy.

*

Versem keserű,
fekete mandula, de
mentő orvosság.

*

Honnan hová? Ez
a kérdés. - Keletről az
örök keletre.

Az ok, amiért
folyton-folyvást elbukunk,
szögletes szívünk.

*

Szikrázó út a
Nappal szemben - visszavisz
jobb önmagamhoz.

*

Borongós az ég,
ma reggel helyén van a
fény, a derengés.

Acél gombostűk
asztalfiókba szórva.
Közel a tavasz!

*

Égre írt versek,
teagőzők, szétfolyó
szavak, kék kések.

*

Törekvés nélkül,
bolyongva az utakon,
így, igen ez az...

Nem kell semmi, hogy
kövessem az egyetlen,
nagy törvényt: élek.

*

Gyalog megyek a
Holdra, járok az égen -
az ébredésig.

*

Élet és halál,
kezdet és vég nincs külön,
korsóm eltöröm.

Ha csak a hangom
szól, már elég. Benne
lapul minden ég.

*

Új papucsom van,
fekete, lábam büszkén
áll, benne virít.

*

A költészetben
nem a szó számít, abból
túlontúl elég...

Ismerem magát
valahonnan - szólt a
krokodilfejű.

*

A kaktusz most új,
nagyobb cserepet kapott,
áll romlatlanul.

*

Tó tükreben egy
sor nyárfa, mély lélegzet,
merülő vidra.

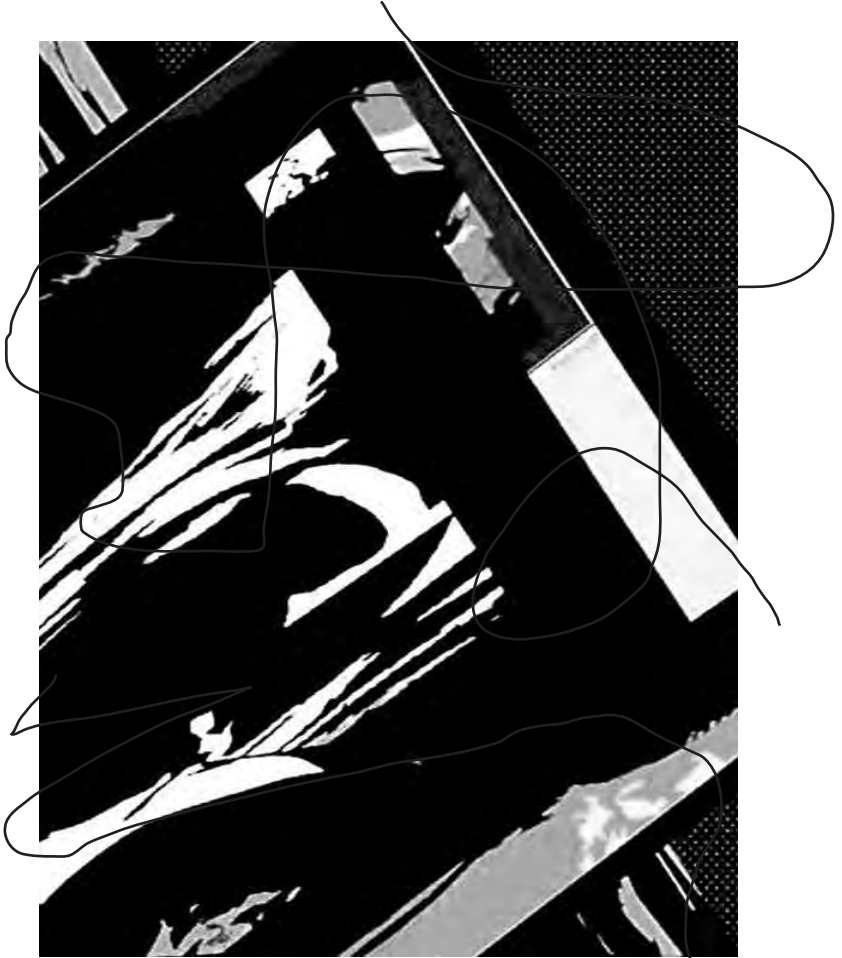
Üldögélek egy
padon, testemet lassan
csak úgy otthagynom.

*

Mögöttem részeg
dadog, sárga lombszőnyeg
a földön. Ősz van.

*

Talányszerű a
kiegyensúlyozottság -
már nem ugyanaz.

Korán reggel egy
fa árnyéka lapul a
hideg házfalon.

*

Írok, ahogy a
gyerek rajzol, feledve
a külvilágot.

*

A legszebb dolog
a vonalgörbülés. Nincs
hozzá fogható.

Eddig tart az út,
innen nincs tovább, csak ha
magadnak töröd.

*

Aki magára
marad, visszalép éppen
a teljességbe.

*

Idegen költő
haikuit olvasom.
Nem, mégis rokon.

A szeme közé
nézz, s átfúrod rögtön
szemtelenységét.

*

Iratgyűjtőben
letűnt nyarak, mindegyik
műanyagtokban.

*

Egy régi vázán
táncosnő pózol, karján
tetovált gyík van.

Kedvenc bogaram
zúg el, zöld bűdösbenice,
félni kell tőle.

*

Álmomban fejem
lehull, majd előtt vérem
ákombákoma.

*

Aranypapírba
göngyölt múlt, palotakert -
megszökött herceg...

Aláfirkantom
a nevémet, betűim
elszánt harcosok.

*

Minden közel van,
ha benned a messzeség,
a "kint" elillan.

*

Kigyógyultam a
bajból, bronzbika bömből
hálás torkomból.

Vad szél söpri a
tört leveleket. Út a
megnyugvás felé.

*

Dobom a tervet,
utána dobok mindent,
fölemelt fejjel.

*

Kultikus tárgy a
kiskabát, levette is
szellemet áraszt.

Lidércnyomásos
világ, katasztrófák és
mértaniasság.

*

A beérkezés,
a nirvána nincs máshol,
sőt, átnyalából.

*

A név üres, csak
a tudat él és lüktet.
Virágzó szőlő.

Emberlelkek a
nagy szekrényben, esztergált,
zord kuglibábok.

*

Kanyarog, bolyong
sok vonal, hogy a síkból
térbe ugorjon.

*

Új realitás?
A „realitás” nem új,
más. Nem várt nyitás.

Piros bábu
sötétszürke alapon.
Jön a nagymester.

*

A tradíció
sohasem kötelez. Lépd
át árnyékodat.

*

Színek áramló
hangulata, de minden
mögött struktúra.

Legbenső lényünk
ritkán, könyörületből
bukkan csak elő.

*

Mélyre süllyedés,
magasba emelkedés?
Ki méltó, mire?

*

A "látomás" vagy
"átlátás" legtöbbször a
véletlen műve.

Nem beszélhettem
fél évig. - Így kenyerem
lett a figyelés.

*

A különleges
nem különlegesség. - Ma
emberré válhatsz.

*

Reggeli kávé
az asztalon, csendélet,
kalács spirálok

Áttetsző, akár
a jég és tiszta, mint a
hó, törekvésed.

*

Levágott ágak
az út mellett, a fűrész
nyoma vajszínű.

*

A hulladékból,
a levetett gúnyákból,
más életéből...

„Nur Narr, Nur Dichter...”
Csak bolond, csak költő. - Én?
Hogyne, boldogan.

*

Többféle szemem
van, legjobb mégis, ami
tud is, nem csak lát.

*

Nem messze, távol,
hanem közvetlen orrunk
előtt a titok.

Az ember már csak
ilyen, leír valamit,
majd kőbe vési.

*

„Hol volt, hol nem volt...”
Így kezdeni a mesét -
fránya egy dolog.

*

Hullámvonalak,
sorompók és határok,
amerre csak látsz.

Eljön az, ami
megvan, de minden csak
kis adagokban.

*

Kedvezőtlen szél?
Mit számít, ha elindul
benned a mosoly.

*

A levegőben
repülő szerelmespár.
Két szálló madár.

Sok-kevés, ismert
összefüggés. Bármikor
elég, ami szép.

*

Saját dzsungeled
vedd birtokba bátran. Járj
elefántháton.

*

záró homokszem-vers:

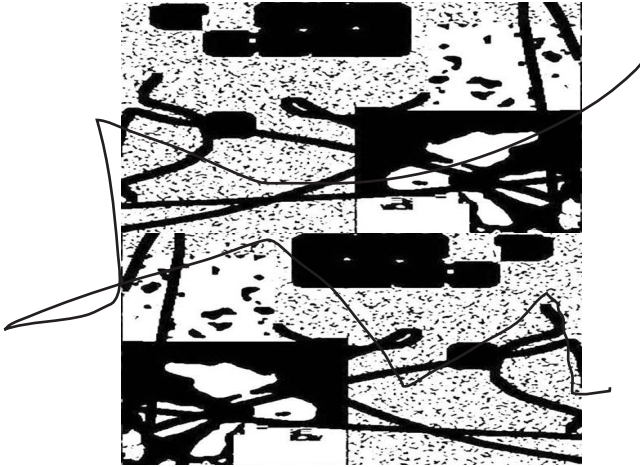
*A megtalált út,
semminek látszik, vonás
a sziklafalon.*

PIROS BÁBU

100 homokszem-vers

A Piros bábu c. kötet száz új haikut tartalmaz. E kis homokszem-versek életem legutóbbi fordulatait követik nyomon. Alapvető élményük a kevesebb több szabadsága, a levegős egyszerűség és a pillanat varázsából születő, friss eszmélés. Meglehet, hogy olykor esetlenek és furcsán megpendülők, akárcsak önkéntelen reakcióink, melyeket kihoz belőlünk a váratlanul ránk törő élet.

Kovács Gábor